

Furia sângerie

In umbra lui Mercur plutește un cimitir de nave ale Republicii.

Din triumfătoarea Flotă Albă care a eliberat Luna, Pământul și Marte n-au mai rămas decât carcase deformate și cavități înnegrite. Spulberate de puternica Armadă a Cenușii, navele distruse orbitează în jurul planetei pe care au eliberat-o cu numai câteva luni în urmă. Coridoarele lor reci, cândva înțesate de navigatorii și legionarii loiali visului lui Eo, sunt expuse vidului și populate numai de morți.

Acesta-i cel din urmă râset al Lordului Cenușă și debutul moștenitoarei sale.

În timp ce eu, Apollonius și Sevro i-am dat foc bătrânului războinic în patul său de pe Venus, fiica sa, Atalanta, a ieșit din umbra lui, preluându-i funcția de Dictator. A evacuat pe furiș cea mai mare parte a armadei de pe Venus și, profitând de radiațiile solare care interferau cu senzorii Flotei Albe, a prins-o într-o ambuscadă pe orbita lui Mercur.

Orion, comandanta flotei mele și cel mai mare tactician al Republicii, nu se aștepta la asta. A fost un masacru, iar eu am sosit cu trei săptămâni prea târziu ca să-l pot împiedica. Apelurile disperate de ajutor ale prietenilor mei m-au torturat cât timp am traversat vidul cosmic către acest dezastru, îndepărtându-mă tot mai mult de fiul și de soția mea.

Poate că Flota Albă nu mai este, dar Legiunile Libere pe care le-a adus pe Mercur încă n-au pierit. În curând o să mă alătur lor pe suprafața planetei, dar mai întâi am o treabă de rezolvat.

Ar fi mai ușor dac-ar fi și Sevro cu mine. Îndur mai ușor situațiile violente când îl am pe el alături.

Răsuflarea-mi șuiერă în interiorul costumului presurizat în timp ce traversez cimitirul. Cizmele magnetice poposesc fără

zgomot pe spinarea frântă a unui cuirasa al Republicii și privesc prin fisura enormă din fuzelajul său, verificând înaintarea lăncierului meu. Rana din metal are o adâncime de treizeci de punți. În beznă plutesc tot soiul de resturi: bucăți de metal, saltele, cafetiere, picături înghețate de combustibil și membre retezate. Nici urmă de Alexandar.

Un cadavru țepăn într-o salopetă de mecanic urcă din adâncuri cu picioarele înainte. Căldura unei raze cu particule i-a contopit picioarele într-un singur ciot diform. Gura i-a încremenit într-un urlet tăcut, de parcă mă-ntreabă: „Unde erai când a venit dușmanul? Unde era Secerătorul pe care am jurat să-l urmez?”

A fost înșelat de aliați, de dușmani, de sine însuși.

În timp ce Senatul Republicii se amăgea că-i posibil să cazi la pace cu liderii fasciști, eu m-am amăgit că, ucigându-l pe Lordul Cenușă, puteam pune capăt războiului pe durata vieților noastre. Că dețineam cheia unui viitor în care aș fi putut lăsa din mână lama curbată, reîntorcându-mă la fiul și la soția mea ca să le fiu tată și soț. În disperarea mea, am crezut minciuna asta. Iar senatorii au crezut-o pe Atalanta, în nai-vitatea lor. Însă acum știu adevărul.

Războiul *este* viața noastră. Sevro a crezut că i se poate sustrage. Eu am crezut că-i pot pune capăt. Dar dușmanul nostru este aidoma Hidrei. Taie-i un cap și-i vor răsări alte două. Nu va cere pace. Nu se va preda. Trebuie să-i smulgem inima din piept și să-i spulberăm voința de a lupta.

Numai atunci va fi pace.

În abisul de sub picioarele mele clipesc lumini. Câteva minute mai târziu, un Auriu în costum spațial plutește în sus și poposește lângă mine pe fuzelaj. Temându-se de senzorii dușmanului, își lipește vizorul de al meu, pentru ca undele lui sonore să se poată transmite.

— *Reactorul e pornit și gata de necromanție.*

— Bună treabă, Alexandar!

El încuviințează sobru.

Acest tânăr soldat nu mai este puștiul necopt și șovăielnic care a intrat în serviciul meu ca lăncier cu patru ani în urmă.

După război, mulți oameni se închid în ei. Unii din pricina rănilor trupului. Alții din cauza pierderii camarazilor. Alții din cauza pierderii autonomiei. Însă cei mai mulți de rușine, după ce și-au descoperit propria neputință. În fața ororii, visurile despre destinul lor măreț se spulberă. Puțini sunt cei damnați să simtă bucuria sumbră a descoperirii că sunt ucigași înăscuți.

Alexandar e un ucigaș. S-a dovedit un moștenitor demn de renumele bunicului său, Lorn au Arcos. Și am început să mă întreb dacă nu va moșteni și povara mea. Pe fleșa turnului Lordului Cenușă, când eu, Thraxa și Sevro fuseserăm doborâți în genunchi, a ținut piept de unul singur avalanșei. Asta a deșteptat foamea din el. Acum arde de nerăbdare să se răzbu-ne pe Atalanta pentru distrugerea flotei noastre.

Mi-e dor să am și eu un țel atât de clar și de simplu.

Cum zicea Lorn? „Cei vârstnici se înfurie la rece, căci numai ei decid cum vor irosi viețile celor tineri.”

Câte vieți tinere voi mai irosi? Cât valorează viața lui Alexandar? Dar a mea? Privesc spre dreapta, ca și cum acolo ar fi răspunsul. Dincolo de carcasa cuirasatului în derivă, marginea estică a lui Mercur scânteiază ca o seceră incandescentă.

Planeta este doar puțin mai mare decât Luna, însă, văzută de aproape ca acum, pare imensă. Umbra unui detector de mine al Societății trece peste ea. Caută minele atomice lăsa-te de Orion pe orbită pentru a acoperi retragerea disperată a armatei noastre după ambuscada Atalantei. Au mai rămas puține. Când nu vor mai fi, doar scuturile troposferice care acoperă prețiosul continent Helios vor mai ține la distanță mânia Armadei Cenușii. Navele negre patrulează dincolo de cimitir, la o distanță sigură de artileria de la sol a Republicii, așteptând să lanseze o Ploaie de Fier împotriva oamenilor mei captivi acolo jos.

Când vor cădea scuturile, va cădea și planeta.

Zece milioane de frați și surori vor fi nimiciți.

De aceea a venit Atalanta. Ca să zdrobească Flota Albă. Ca să ucidă Legiunile Libere. Ca să recucerească Mercur și să alimenteze cu metalele și industria sa mașinăria de război

a Auriilor de pe Venus, pregătind-o pentru o lovitură unică, imparabilă în inima Republicii.

O rază laser pâlpâie pe carcasa navei, la picioarele lui Alexandar. Îmi lipesc casca de a lui.

— O mută, zic eu și văd cum i se înăsprește chipul. Hai să mergem!

Împreună, ne desprindem de fuzelaj și plutim prin cimitirul de nave. Traversăm mări de cadavre înghețate și de distrugătoare-de-aripi spulberate și aterizăm la doi kilometri de cuirasat, pe carcasa găurită a unei nave-torță. Plutim de-a lungul ei până dăm de un hangar întunecat. Înăuntru așteaptă o navetă neagră: *Necromantul*, nava spațială personală a Lordului Cenușă, pe care am furat-o din fortăreața lui și cu care am călătorit de pe Venus până pe Mercur. Azi o voi face să-și merite numele.

— *Furnicarul către Tango Întunecat, recepție!*

Vocea Cavalerului Fricii, răsunând din difuzoarele de pe puntea de comandă a *Necromantului*, este rece și inteligentă. E pe măsura posesorului. Atlas au Raa, cel mai eficient comandant al Atalantei, este opusul onorabilului său frate Romulus. Trimis la suprafață cu gherilele sale din Legiunea Zero, el seamănă haosul în spatele liniilor noastre și din cauza lui mi-am amânat reuniunea cu armata. Ai mei nici nu știu că sunt aici. Dar nici dușmanul nu știe.

Când am sosit pe Mercur cu trei săptămâni în urmă, Armada Cenușii instaurase o blocadă în jurul planetei. Din fericire, *Necromantul* folosește cele mai noi tehnici de camuflaj ale Societății și câmpul de resturi ne-a mascat înaintarea.

Ascuns în cimitirul de nave, am folosit programul de decriptare al *Necromantului* ca să ascult discuțiile Cavalerului Fricii. Își raportează ororile comise, tragerile în țeapă și mutilările cu detașarea unui doctor care administrează un medicament. Azi discută însă despre un cu totul alt subiect.

— *Furnicarule, aici Tango Întunecat, recepționez.*

Vocea pițigăiată a unui Arămiu răspunde în locul Atalantei. Vreun coordonator de operațiuni speciale de la bordul lui *Annihilo*.

— *Sclava Doi, împachetată și gata de livrare, spune tăragănat Atlas. Meduza Sângeroasă e pregătită. Ringul de dans pare aglomerat, confirmă aterizarea cu escortă și supraveghere de pe orbită.*

— *Aterizarea confirmată. Escorte: Dragostea, Moartea și Furtuna. Timp estimat până la strângerea mâinii, patruzeci de minute. Supravegherea pregătită. Cer confirmare strângere de mână. Livrare activată la acordul tău.*

— *Recepționat. Voi confirma strângerea de mână. Furnicarul, terminat!*

Un clic și comunicarea se încheie.

Sclava Doi, așa-i spun ei prietenei mele. Din ziua în care eu și Sevro am deturnat nava lui Orion în timpul evadării noastre de pe Luna, Albastra a fost confidenta mea, aliata cea mai de nădejde și îngerul meu salvator în fața incredibilei sofisticări a Pretorilor Flotei Aurii. Acum e prizoniera lor.

„Sclava Doi! Ce labagii!”

Înainte de sosirea noastră, Orion a fost răpită de Cavalerul Fricii din cartierul ei general din Tyche, capitala lui Mercur. Gărzile personale, ucise până la ultima. Degetele ei tăiate, lăsa-te pe pat ca o batjocură la adresa Legiunilor Libere.

Deși n-a putut s-o expedieze pe orbită, Cavalerul Fricii a reușit să se mențină cu un pas înaintea urmăritorilor trimiși după el de comandanții mei. Am ascultat rapoartele în care ticălosul povestea cum îi jupuia de vii pe unii dintre ei și cum o tortura pe Orion în bazele lui ascunse din munți. Azi încearcă s-o trimită pe orbită ca să intre pe mâinile misterioșilor psihotehnicieni ai Atalantei. Va avea loc o extracție neurală, știință în care numai soția mea o egalează pe Atalanta. Poate că Orion o fi rezistat torturii, dar, când Atalanta îi va descoji mintea strat cu strat, structura apărării planetare a Republicii va fi expusă.

Nu pot permite să se întâmple una ca asta.

— Cretini fasciști, bombăne nepoata mea Rhonna înspre Alexandar în timp ce-și strânge mânușile sinaptice.

— Țărănoii ăia de Roșii au abandonat-o pe Orion, nu Auri-i, spune Alexandar în timp ce face cu briciul o tunsoare războinică pe craniul imens al Thraxei au Telemanus.

Seamănă cu a mea. Thraxa își admiră imaginea reflectată în suprafața zgâriată a ciocanului ei de război, Micuța.

— Toată planeta e plină de cretini, replică Rhonna. Poate ar trebui să-ți cumperi o vilă acolo, prințesă!

Drept răspuns, el îi trimite o sărutare.

— În sfârșit, Atalanta dă și ea dovadă de ceva fler, zice leneș Colloway.

Adept al economisirii energiei, cel mai bun pilot de luptă al Republicii fumează tolănit pe o ladă ce adăpostește o armură electromagnetică. Membrele lui suple sunt rășchirate care-nco-tro, iar ochii lui albaștri și palizi contemplă visători volutele de fum albăstrui.

— Îți mai aduci aminte de Ciocanul Groazei și de Blestemul Luminii? Pe Jupiter, Lordul Cenușă n-avea deloc nas! Dacă i-o fi zis nas. Probabil îi zicea Devoratorul de Aer sau Consumatorul Gazului Vieții...

Micuța Thraxei lovește podeaua lăsând două adâncituri zdravene.

Toată lumea amuțește.

Uciगाșa mea principală arde de nerăbdare să intre în luptă. Thraxa și-a vopsit fața în portocaliu. Gâtul ei gros cât o coapsă este aplecat, ca al unui armăsar rupt-din-soare în boxa de start a Hipodromului. Dacă pe mine vinovăția specifică Roșiilor mă face să-mi regret setea de violență, veterana Aurie se scaldă în ea. Nu-i vorba de gloria atât de dragă lui Cassius, nici de cauza nobilă pe care o caută Alexandar sau de răzbunarea cathartică de care are nevoie Sevro, ci de bucuria primară a luptei. Thraxa nu se simte niciodată mai vie ca după treizeci de zile pe câmpul de bătălie, plină de bătături și sudoare, vânând oameni care n-au știut niciodată ce-nseamnă să fii o pradă.

„Îmi place să omor oamenii care nu-mi plac“, i-a zis ea odată lui Pax, care o întrebase de ce mă urmează. „Și tatăl tău îi atrage ca pe muște.“

Mă uit la restul forțelor mele împruținate. Toți, cu excepția lui Colloway, arborează tunsoarea cu țepi pe care Sevro a făcut-o faimoasă. Alexandar, Colloway și Thraxa sunt gata.

Dar Rhonna și Mutu? Obsidianul stă pe podea cu picioarele încrucișate.

Întâi paznic de închisoare, apoi deținut și în cele din urmă un om neașteptat de valoros pentru noi, Mutu a demonstrat de ce-i în stare pe insula Lordului Cenușă. Este un adevărat patriot devotat Republicii, dar mă tem că s-ar putea să nu fie pregătit pentru ceea ce urmează. Mă tem că niciunul dintre noi nu este. Fără Valdir, tovarășul lui Sefi, fără Obsidienii lui, fără Sevro, Victra, Pietricică, Clovnul și Holiday trupa pare mai mică decât ar trebui. Îmi lipsesc cele mai eficiente arme și prieteni.

— Inamicul s-a pus în mișcare, anunț eu. În ora următoare, Cavalerul Fricii va încerca s-o transfere pe Orion în *Anni-hilo*. Dacă o putem salva, o vom face. Dacă nu, o vom ucide. Dușmanul nu trebuie să capete informațiile alea.

Îi privesc în ochi pe rând, ca să le măsoar tăria.

— Știți planul. Aveți voie să uciideți. Nu uitați de ce ne aflăm aici. Misiunea noastră nu este să ne salvăm pieile, ci să apărăm cu orice preț Republica.

Încuviințează, dar mă întreb dacă înțeleg cât de departe mă aștept să meargă în respectarea acestui principiu. Pe unii dintre ei conștiința îi va înșela, făcându-i să se agațe de alte principii, mai nobile.

Am nevoie de un nucleu dur pe care să mă pot baza.

— Informațiile din interior spun că vom avea de-a face cu cel puțin trei Cavaleri Olimpici, plus Gorgone.

Gorgonele sunt trupele speciale ale Cavalerului Fricii. Sunt compuse din Auriii Rușinați de la Institute și din Cenușiii și Obsidienii ale căror tendințe antisociale au fost considerate ca dăunătoare moralului legiunilor obișnuite pe timp de război.

— Nu atacă nimeni vreun Cavaler Olimpic decât dacă sunteți cu mine.

— Frică o să fie și el acolo? întreabă Thraxa.

— Îl cheamă Atlas, răspund eu. E posibil, însă mă îndoiesc că Atalanta va renunța la cel mai bun operator de teren al ei înaintea Ploii. Dar îl trimite pe Ajax.

Alexandar și Thraxa se încordează.

— Am primit confirmare de la Nasolu'? întreabă Rhonna.

— Nasolu' păstrează tăcerea în continuare, răspund eu.

Ea își pleacă privirea, temându-se că omul nostru a murit. Este foarte posibil, dat fiind că iscoada noastră din *Annihilo* nu ne-a avertizat cu privire la ambuscada Atalantei.

— Alte întrebări?

Niciuna. Ei, asta-i o schimbare plăcută de scenariu!

— Bine. Toată lumea la posturi! Haideți să ne recuperăm fata!

Rhonna își ia sacul presurizat, își ciocnește pumnul cu Char și Mutu și alunecă pe scară către hangarul cu carapace-stelare. Simt un fior de vinovăție. I-am promis fratelui meu c-o să am grijă de ea. Dacă n-aș avea atât de puțini oameni, aș inventa un motiv s-o rețin la bordul *Necromantului*. Dar pentru Orion merită s-o risc până și pe nepoată-mea, mai ales ținând cont că azi rolul ei ar putea fi mai important chiar decât al meu.

În timp ce ies ceilalți, îl prind de braț pe Alexandar și-i fac semn către pistolul de vopsit al Thraxei. Îi cer să facă onorurile.

— Știu că erai apropiat de Kalindora, îi spun în timp ce ia dispozitivul.

El încuviințează la auzul numelui Cavalerului Dragostei, sora mai mică a mamei lui.

Trece în revistă opțiunile pistolului de vopsit.

— Își petrecea fiecare vară cu noi în Câmpiile Elizee și de fiecare dată se ruga de bunicul s-o antreneze. Dar cele mai bune prietene ale ei erau Atalanta și Anastasia. El n-a vrut să-i ofere Octaviei încă o armă.

Alexandar își ridică privirea.

— Când el ne-a mutat Casa pe Europa, ea a preferat-o pe Suverană în detrimentul familiei. Nu-i rudă cu mine.

Ațintește pistolul de vopsit către fața mea.

— Ce să fie? Negru-Spiriduș, albastru-Valkirie, purpuriu-Minotaur, jad-Julii...

— Furia Sângerie.

*

Din nou în tubul de lansare.

Așteptând să încep masacrul.

Urăsc partea asta.